

PAROLE

Jääkäripataljoona 27:n Perinneyhdistyksen jäsenlehti

Kesäkuu 2026 • nro 2 (366) • 95. vsk

JÄÄKÄRISÄÄTIÖ

Sisällys

Pääkirjoitus: Suomen narratiivi.....	3
Kolumni Pertti Laatikainen: Jääkärien perintö nykypäivän Suomelle.....	4
Latvian kunniakonsulin Tapio Ahon esitelmä ”Jääkäreiden Latvia”	5
”Jokaisen merkin takana on tarina”	6
Prikaatikenraali Asko Kilpisen viimeinen matka	9
Vapaussodan muistomerkkien omistusselvitys saatettu päätökseen	10
Erik Jernströmin jääkärimuistelmat	12
Käsikirjoitus joutui odottamaan 87 vuotta julkaisuaan.....	12
Jääkärit! Kasvaa – ryntää – voittaa!	14
Kasvaa – ryntää – voittaa!.....	14
Jääkärien Helsinki -projekti etenee hyvässä hengessä.....	17
JP27 Perinneyhdistyksen kevätkokous	18
Timo Siukosaaren tarina 1950-luvulta	20
Ville Vänskän esitelmä torpedovene S2:n tragediasta	21
”Aseveljien tiet ovat jälleen kohdanneet”	22
Nuremberg – elokuva Göringin oikeudenkäynnistä	24
Satakunnan osaston yleisötilaisuus.....	26
Jääkärikanslia tiedottaa	26
Laitinen palkittiin Dipolissa	27
28. Jääkäriseminaari	27
Kesäretki Sallaan.....	28
Kesäretki Panssariprikaatiin.....	28
Kirjallisuutta	29
Osastojen yhteystiedot	30

Etukannen kuvateksti: Panssariprikaati tuki sankarihautajaisten järjestämisessä Hattulan kirkossa kaatuneitten muistopäivänä 17. toukokuuta. Kuva: Leevi Vähämäki/Puolustusvoimat

Pääkirjoitus

Suomen narratiivi

.....
Teksti **Mikko Ilkko**

Yrityksissä ja julkisen sektorin hallinnossa puhutaan entistä enemmän strategisesta viestinnästä. Se on yksinkertaistettuna tavoitteellista viestintää, jolla pyritään vaikuttamaan kohde-ryhmiin. Julkisella sektorilla strateginen viestintä tarkoittaa Suomen valtionjohdon viestintää. Sen takia esimerkiksi Puolustusvoimissa puhutaan sotilasstrategisesta viestinnästä.

Strategisessa viestinnässä narratiivi on lähtökohta vaikuttamiselle. Suomi ja Puolustusvoimat tarvitsevat narratiivit viestinnän pohjalle. Valtioneuvostossa ollaan kesän aikana keskittämässä eri ministeriöiden viestintää, jonka yhtenä tavoitteena on strategisen viestinnän samanäänisyyden parantuminen sektoriministeriöiden kesken.

Siitä huolimatta Suomelle ei ole vielä yhtä suurta viestinnällistä tarinaa eli narratiivia. Suomen narratiivit ovat joukko viestejä ja tulkintakehyksiä, jotka tukevat Suomen tavoitteita.

Suomen ja etenkin Puolustusvoimien narratiiviin kuuluvat olennaisena osana jääkärit. Vaikka sotaväen historia voidaan aloittaa jo kaukaa Ruotsin vallan alta, jääkärit olivat olennainen osa Suomen itsenäistymisessä, sen sodissa ja Puolustusvoimien rakentamisessa.

Tätä narratiivia haastetaan yhä voimakkaammin. Demokraattisessa maassa kiistelty onkin ymmärrettävää ja sitä tapahtuikin runsaasti kylmän sodan aikana. Nyt kuitenkin haasto tulee Venäjältä, jonka disinformaatioissa Suomi nähdään osana laajempaa uhkaa Venäjää kohtaan.

Neuvostoliiton aikana talvisodasta ei puhuttu historian kirjoissa, kuin korkeintaan rajakahakkana. 1990-luvulla tuli Venäjällä avoimempi aikakausi, jolloin käsiteltiin kriittisemmin omaa historiaa ja talvisodan aloittaminen saatettiin nähdä jopa virheenä. Putinin aikakaudella tällä vuosituhanella historianopetus on muuttunut jälleen valtiojohtoisemmaksi erityisesti turvallisuuspolitiikkaan liittyen. Jo pienille lapsille opetetaan Venäjän valtion virallisia narratiiveja kansallisesta identiteetistä.

Osana nyky-Venäjän kasakkaperinteen elvyttämistä maahan on perustettu jopa kasakkapäiväkoteja. Niissä annetaan isänmaallista oppia jo varhaiskasvatuksikäisille, johon kuuluu historiaoppituntien lisäksi myös marsiharjoituksia. Siellä tuskin puhutaan totuudenmukaisesti Mainilan laukausten tai jääkäreistä.

Omien kansalaisten kasvatuksen ohella maa käy Suomeenkin suunnattua jatkuvaa vaikuttamista informaatioympäristössä. Kiilan lyöminen demokraattisen valtion tai Euroopan unionin narratiiveihin esimerkiksi sosiaalisen median vaikuttamisella tai tukemalla ääripään poliittisia liikkeitä, saattaa aiheuttaa sekaannusta etenkin nuorison keskuudessa.

Venäjän tavoite informaatiovaikuttamisessa on nimenomaan hämmennyksen ja epäluottamuksen kyttäminen, ei niinkään vaihtoehtoisen todellisuuden tai propagandan sisäistäminen ja hyväksyminen.

Keskeinen suojautumiskeino tältä vaikuttamiselta on toki medialukutaito, joka on Suomessa yhä korkealla tasolla. Mutta myös valtion päättäjien ja virkamiesten tulee olla johdonmukaisia viestinnässään. Tätä se ei ollut esimerkiksi koronapandemian aikaisessa eriaanisessa viestinnässä. Valtioneuvoston viestinnän keskitämishanke mahdollistaa strategisen viestinnän, mikäli sitä johdetaan ammattitaitoisesti. Pelkkä henkilöiden keskittäminen samaan organisaatioon ei riitä.

Kolumni • Pertti Laatikainen

Jääkärisäätiön hallituksen puheenjohtaja, prikaatikenraali (evp)

Jääkärien perintö nykypäivän Suomelle

Istumme usein iltaisin uutisvirran äärellä kulmat kurtussa. Maaailma ympärillämme tuntuu levottomalta, pelottavalta ja tulevaisuuden näkymät sumealta. Kun epävarmuus yrittää hiipiä puseroon, on hyvä pysähtyä ja kääntää katse menneeseen – ei siksi, että hukkuisimme nostalgiaan, vaan siksi, että löytäisimme sieltä ymmärryksen tähän hetkeen ja sen myötä tulevaisuuteemme.

Helmikuussa 1918 Vaasan torilla seisoj joukko nuoria miehiä. Ilmassa oli historian havinaa, kun kenraali Mannerheim lausui heille tervehdyksensä. Suomi oli nuori, repaleinen ja vaarassa, mutta Mannerheim näki edessään jotain suurempaa: "Aikana, jolloin isänmaan kohtalo näytti mitä synkimmältä, uskoitte te nuoret sen tulevaisuuteen."

Tuo hetki synnytti voiman, joka kantaa meitä edelleen. Myöhemmin Jääkärien testamentti puki tämän voiman sanoiksi, jotka jokaisen nykysuomalaisen tulisi ymmärtää - luottamus, horjumaton usko ja tahto.

Mitä jääkärit opettavat meille tässä ajassa?

Toivo ei ole passiivista odotusta vaan aktiivista päättäväisyyttä. Kun

kaikki näyttää toivottomalta, juuri silloin punnitaan uskomme.

Epävarmuus on mahdollisuus. Vuonna 1918 kaikki oli kesken. Silti uskallettiin katsoa eteenpäin ja rakentaa uutta.

Sukupolvien ketju kantaa. Me emme aloita tyhjästä vaan seisomme vankan peruskiven päällä.

Nykypäivän maailmantilanne vaatii meiltä samaa henkistä lujuutta kuin Vaasan torilla vuonna 1918. Meidän ei tarvitse lamaantua otsikoista. Suomi on itsenäinen, vapaa ja vahvempi kuin koskaan. Meillä on sivistystä, teknologiaa ja ennen kaikkea yhteisö, joka pitää huolta omistaan.

"Teidän on luotava täällä armeija, joka voi vapauttaa Suomen ja tehdä suomalaisista suuren, mahtavan kansan. Suomen nuori nouseva armeija näkee teissä sen tulevat johtajat ja opettajat" – C.G.E. Mannerheim

Tänään tuo armeija on meidän jokapäiväinen yhteiskuntamme: opettajat, insinöörit, sairaanhoitajat ja se uusi nuori sukupolvi, joka astuu parhaillaan työelämään ja opintoihin. Suuruutemme ei mitata maantieteellisellä koolla, vaan sillä sitkeydellä

ja sydämen sivistymisellä, jolla kohtaamme tulevaisuuden haasteet.

Jääkärien testamentti on tähän päivään sopiva toimintaohje. Se kehottaa meitä nostamaan leuan pystyyn, luottamaan huomiseen ja uskaltamaan. Suomi kestää, Suomi kukoistaa ja Suomen tulevaisuus on valoisa – koska me itse teemme siitä sellaisen.

Toivotan kaikille jääkäriperinteen vaalijoille hyvää kesää 2026.

Pertti Laatikainen, puheenjohtaja, prikaatikenraali (evp)

Jääkärien testamentti

Perinnöksi teille, Suomen nykyinen nuoriso ja sen tulevat sukupolvet, haluamme jättää sen, mitä pidämme arvokkaimpana:

- luottamuksen Suomen tulevaisuuteen itsenäisenä ja vapaana valtiona,
- horjumattoman uskon tämän asian oikeutukseen ja sen voittoon silloinkin, kun kaikki näyttää toivottomalta,
- tahdon ja uskalluksen taistella kaikissa tilanteissa näiden päämääriemme puolesta.

Latvian kunniakonsulin Tapio Ahon esitelmä "Jääkäreiden Latvia"

.....
Teksti Risto Hiekka Kuvat Helena Miettinen

Latviassa pitkään toiminut ja vaikuttanut kunniakonsuli Tapio Aho piti Jääkärikerhossa esitelmän, jossa käytiin läpi Liiviläisten elämää, asemaa ja historiaa pienenä osana Latvian alueen väestöstä. Historia katsauksesta kävi hyvin ilmi, kuinka useiden vuosisatojen aikana eri maiden armeijat ovat pyyhkaisseet näiden alkuperäiskansojen yli ja vallanpitäjät ovat vuoronperään vaihtuneet. Liiviläiset asuttivat Kuurinmaan pohjoisosaa, joka rajoittui Itämereen ja heitä asui myös Riian pohjoispuolen rannikkoalueella. Viimeiset ristiretket Euroopan alueella tehtiin Baltiaan ja saksalaisylimystön hallintoaikana paikallisen väestön asema oli heikko. Puhuttiin myös maaorjuudesta. Vähitellen Liiviläiset sulautuivat muuhun valtaväestöön ja viimeinen äidinkielenään Liivinkieltä puhunut asukas menehtyi vuonna 2011.

Tapio kertoi myös yksityiskohtaisesti, kuinka Eestin Keskuspankin valuuttavaranto siirrettiin kaikessa hiljaisuudessa Suomeen KOP:iin avatuille tileille. Näissä manöövereissä Tapiolla oli keskeinen rooli.

Suomalaiset jääkärit taistelivat Saksan armeijassa Kuurinmaan ja Zemgalen rajamailla eli Riian länsipuolella peräti yli kahden vuoden ajan ennen kuin pääsivät toteuttamaan oman

maansa vapauttamista vieraista miehitysjoukoista. Noina vuosina jääkäreiden vastapuolena oli paitsi Venäjän suurvalta-armeija, myös Venäjän armeijaan rekrytoidut Latvilaiset tarkka-ampujat. (Latviesu Strelnieki). Latvialaisjoukkojen lukumääräksi arvioidaan noin 42.000 sotilasta, joista noin 9000 kaatui taisteluissa. Itärintaman taisteluissa jääkäreitä kaatui vain joitakin kymmeniä.

Liiviläisten ja Baltian muiden kansojen tarina osoittaa hyvin sen että pienten kansojen ainoa mahdollisuus on varustautua, valmistautua ja pitää puolensa suurempaa vihulaista vastaan. ■

Kuvassa Risto Hiekka ja Tapio Aho.

"Jokaisen merkin takana on tarina"

Teksti Toivo Aalto Kuva Puolustusvoimat

Ville-Veikko Kirvesmies uskoo, että historian tuntemus ehkäisee konfliktien purkautumsta nykypäivänä.

Pyssymiehet seisovat eteisessä punaiset nauhat käsivarsissaan. Isä on piiloutunut vintille, mutta sitä ei saa pyssymiehille kertoa. Neljän vuoden ikäinen tytär ei ymmärrä, miksi.

Hetken päästä tyttö näkee ikkunasta, kuinka naapurin isäntä ja tämän pojat viedään villasukat jaloisinaan pellon reunalle, joissa heidät tönäistään ojaan. Sitten kuuluu useita paukahduksia.

Ville-Veikko Kirvesmies muistaa edelleen isoäitinsä tarinat, jotka saivat hänet pienenä hämmentymään. Hämmentyneisyys muuttui nopeasti kiinnostuneisuudeksi ja kiinnostuneisuus harrastuneisuudeksi.

Lopulta noin 50 vuotta myöhemmin 28. marraskuuta 2025 Suomen tasavallan presidentti Alexander Stubb myönsi Kirvesmiehelle Sotakamreerin arvonimen hänen ansioistaan suomalaisen kulttuuriperinnön vaalimiseksi.

Sotakamreeri on vanha ja harvinaisen arvonimi. Nimitys perustuu henkilön ansioitumiseen sotahistorian perinteiden vaalimisessa sekä maanpuolustuksellisessa järjestötoiminnassa.

Itsenäisen Suomen aikana niitä on myönnetty vain 92 kappaletta. Majuri Ville-Veikko Kirvesmies on todennäköisesti ensimmäinen virassa oleva sotilas, jolle arvonimi on myönnetty.

Arvonimi myönnettiin hänelle ennen kaikkea vapaussotaa koskevan

kulttuuriperinnön vaalimisesta. Kirvesmies kerää ja tutkii vapaussotaan liittyviä artefakteja. Yli 20 vuoden aikana kertynyt kokoelma koostuu historiallisista kunniamerkeistä sekä valokuvista ja dokumenteista.

Kirvesmies on sotakamreerin arvonimestä ylpeä, mutta korostaa myös sen yhteisöllistä merkitystä.

– Meitä on paljon tuolla kentällä. Koen, että nimitys on kunnianosoitus kaikille sotahistorian ja keräilyalan parissa työskenteleville. Se on merkki siitä, että meidän tekemäämme työtä arvostetaan, Kirvesmies toteaa.

Kulttuurihistoriallinen aarre

Kiinnostus vapaussotaa kohtaan heräsi Kirvesmiehellä jo pienenä poikana. Isoäidin kertomat tarinat saivat Kirvesmiehen ihmettelemään, miten saman maan kansalaiset saattoivat kääntyä sotimaan toisiaan vastaan.

Keräilyn Kirvesmies aloitti kuitenkin vasta myöhemmällä iällä, kun hänelle tarjoutui mahdollisuus lunastaa vapaussodanaikainen Jääkärikunniamerkki.

– Kiinnostuneisuus sekä oma taloudellinen tilanne kohtasivat, ja sitä kautta keräilykärpänen puri, Kirvesmies muistelee.

Koukuttavaa harrastuksesta tekee hänen mukaansa siihen liittyvä taustatyö ja tutkimus.

– Jokaisen merkin takana on tarina. Sen todellisuuden pyrin tutkimuksessani löytämään.

Kirvesmiehen mielestä on elintärkeää, että tietoutta jaetaan eteenpäin tasapuolisesti, sillä muuten sodan syyt unohtuvat. Hän on pitänyt aihepiiristä lukuisia luentoja, ja hänen tavoitteenaan on kirjoittaa tulevaisuudessa kirja vapaussodan merkkeihin ja tapahtumiin liittyen.

– Emme saa unohtaa omia juuriamme. Kun ymmärrämme mistä tulemme, on elämä huomattavasti helpompaa.

Kirvesmies kertoo myös, että aiheen neutraali käsittely on oleellista. Termi vapaussota on tästä hänen mukaansa esimerkki.

– Sodan aikaan molemmat osapuolet puhuivat vapaussodasta, vaikkakin eri merkityksissä, Kirvesmies kertoo.

Hänen mukaansa termin kyseenalaistaminen alkoi vasta vuosikymmeniä sodan jälkeen. Kirvesmies kokee, että kulttuuriperinnön vaalimisen kannalta tärkeää olisi pitänyt aikaisten ilmauksissa.

– Meidän ei pitäisi määrittää menneisyyden termejä omien poliittisten suuntaustemme mukaan, vaan kunnioittaa kunnioittaa aikaisten käytäntöä nimitystä.

Kirvesmies ei tutki vain vapaussodan historiaa. Kuvan jatkosodan aikainen vapaudenristi myönnettiin kenraaliluutnantti Einar Hämäläiselle 18.5.1942 hänen ollessaan everstiluutnantti. Se on osa suurempaa kokoelmaa.

Kirvesmiehen toinen sukuhaara taisteli valkoisten ja toinen punaisten joukoissa, minkä takia hän kokee voivansa tutkia aihetta tasapainoisesti molemmilta kanteilta.

Työ ja harrastus käsi kädessä

Kirvesmiehen into ei koske pelkästään vapaussodan tutkimusta. Pienenä poikana hän oli kiinnostunut sotilaan tehtävistä, ja aloittaessaan varusmiespalveluksensa vuonna 1989 oli sotilasura hänellä jo vahvassa harjonnassa.

Pitkälle sotilasuralle on mahtunut monenlaisia tehtäviä. Hän on toiminut kouluttajana ja opettajana niin varusmiehille kuin palkatulle henkilökunnalle ympäri Suomen.

Kirvesmies on tehnyt kriisinhallintatehtäviä Pohjois-Makedoniassa, Kashmirissa sekä Afganistanissa. Lisäksi hän on työskennellyt useilla pääesikunnan eri osastoilla. Nykyisen tehtävänsä Pohjois-Karjalan aluetuomiston tiedustelupäällikkönä Kirvesmies aloitti vuonna 2022. Näissä tehtävissä hänen on tarkoitus toimia vuoteen 2027 asti, jolloin hän jää eläkkeelle.

Sotilasura on toiminut osaltaan kannustimena keräilyharrastukselle. Vuodet sotilaana lisäsivät Kirvesmiehen kiinnostusta sotien historiaa kohtaan ja osaltaan tarjosivat mahdollisuuksia harrastuksen aloittamiseen.

– Varttuneempana sotilaana elämäntilanteeni oli sellainen, että pystyin keskittymään myös vapaussodan tutkimukseen ja keräilyyn, Kirvesmies muistelee.

Ammatti ja harrastaminen ovat Kirvesmiehen mukaan tukeneet toisiaan myöhemminkin. Sotahistorian tuntemus on auttanut häntä ystävyys-suhteiden luomisessa työpaikalla sekä mahdollistanut erilaisia työtehtäviä.

– Moni tulee työpaikalla kyselemään sekä kertomaan omista perintöesineistään, ja työnantaja on aina suhtautunut positiivisesti harrastukseen.

Työskentely Puolustusvoimilla on auttanut häntä jakamaan tietämystään eteenpäin. Hän on pitänyt työpaikan kautta luentoja Suomen sotahistoriasta sekä erilaisia opastuskierroksia muun muassa Suomenlinnassa. Kokoelmaa hän pitää työpaikkansa seinillä esillä.

Hänen pyrkimyksensä on saada muita innostumaan aiheesta. Sotahistoriaa tulisi hänen mukaansa painottaa etenkin nuoremmille sotilaille ja varusmiehille.

– Tietämys Suomen sotahistoriasta ja entisistä sotilaista on tärkeää, koska sitä kautta syntyy into maanpuolustamiseen, Kirvesmies kertoo.

Poliittiset erimielisyydet ovat osa Suomea edelleen. Kirvesmiehen mukaan on hyvä tiedostaa, mihin erimielisyydet voivat pahimmillaan johtaa.

– Normaaleja ihmisiä kaikki silloinkin olivat. Mielipiteet vain olivat erilaisia ja sitä lähdettiin sitten ratkomaan ase kädessä. Tänä päivänä olisi äärimmäisen tärkeää, että suomalaiset pysyisivät yhtenäisenä kansana, eikä kahtiajakoa tulisi edistää. ■

Juttu on julkaistu aiemmin Ruotuväen numerossa 5/2026

Asko Kilpinen 1938 – 2026

Prikaatikenraali Asko Kilpinen (Ruokolahti 6.9.1938 – Helsinki 7.3.2026), rannikon puolustaja ja jääkäriperinteen vankkumaton vaalija, on kutsuttu viimeiseen iltahuutoon.

Sota-ajan lapsuus muovasi kutsumuksen upseerin ammattiin. Asko oli sotaorpo. Hänen isänsä kaatui talvisodassa Askon ollessa pieni poika. Lapsuuden kokemukset jatkuivat, kun hänet lähetettiin sotalapsena Ruotsiin turvaan kotimaan taisteluilta.

Asko säilytti elämänmittaiset läheiset suhteet Ruotsin sota-ajan perheeseensä. Asko ja vaimonsa Oili jatkoivat "sotavanhempien" pienen ruotsalaisen maatilán ylläpitoa paikallisen suojeluskunnan paikallispäällikkönä toimineen "sotaisä" Haraldin ja lotana toimineen "sotaäiti" Ingridin kuoltua.

Kilpisen ura Puolustusvoimissa oli nousujohteinen, huipentuen prikaatikenraalin sotilasarvoon. Erityisen syvä suhde hänellä oli rannikkopuolustukseen. Pidetty esimies ja luotettava palvelustoveri toimi urallaan useilla Suomenlahden linnakkeilla Kotkasta Hankoon, joista merkittävimpänä Suomenlinnan rannikkorykmentin komentajana.

Kilpinen suoritti Sotakorkeakoulun Ruotsissa vuosina 1971–74. Sotilasiamiehenä hän toimi Saksassa. Hän jäi reserviin Vaasan sotilasläänin komentajan tehtävästä 1.10.1998.

Aktiivipalveluksensa jälkeen hän jatkoi vapaaehtoisen maanpuolustuk-

sen parissa. Rannikkoupseeriyhdistyksen aktiivijäsenen ja varapuheenjohtajan ansiot perinnetyössä johtivat kunniajäseneksi nimeämiseen.

Kilpisen näkyvin työ yhdistystoiminnassa oli suomalaisen jääkäriperinteen vaaliminen. Toimiessaan Jääkäripataljoona 27 perinneyhdistyksen ja Jääkärisäätiön hallituksen puheenjohtajana, hän kantoi vastuun siitä, että itsenäisen Suomen kivijalan rakentajien, jääkäreiden perintö ei haalistu. Hänen johdolla nykyai-kaistettiin jääkäriperinnetyön toteutusta 2000-luvun vaatimuksiin.

Hänen viimeisin laaja työnsä oli Suomen Jääkärit – Itsenäisyytemme karkijoukko kirjan toimittaminen jääkäreiden 100 -vuotisjuhlallisuuksiin liittyen vuonna 2019. Hänet nimitettiin ansioistaan Jääkäripataljoona 27:n kunniapuheenjohtajaksi.

Asko oli karismaattinen esitelmöitsijä, arvostettu alustaja ja juhlapuheiden pitäjä. Hän myös kirjoitti aktiivisesti maanpuolustusalan julkaisuihin. Hän oli myös suosittu matkaopas koti- ja ulkomaille suuntatuneisiin sotahistoriallisiin kohteisiin.

Asko avioitui vaimonsa Oilin (os. Tonttila) vuonna 1962. Askon sotilasura kuljetti perhettä asemapaikasta toiseen, rannikon linnakkeilta kansainvälisiin tehtäviin. 1970-luvun puolivälissä Asko ja Oili ostivat kesäpaikan Lemminkäisen Kantturaniemestä, missä he viihtyivät yli neljäkymmentä vuotta yhdessä. Asko oli jo

50-luvulla uittanut tukkeja Saimaalla ja tätä kautta hän palasi lapsuutensa Saimaalle kalastellen ja puuhastellen. Oili kulki hänen rinnallaan läpi vuosikymmenten aina Oilin kuolemaan saakka vuonna 2024. Oilin viimeiset vuodet Asko oli vaimonsa omaishoitajana.

Askon lapset perheineen saivat isän ja isoisän lämpimän huolenpidon lisäksi nauttia hänen käden- taidoistaan. Sotaisä Haraldilla oli Ruotsissa pieni sahalaitos missä Asko kävi 50-luvulla kesätoissa ja oppi jo nuorena rakentamisen taidot. Asko Kilpistä arvostettiin kaikkialla, missä hän toimi.

Hänellä oli harvinainen kyky yhdistää jämäkkä kurinalaisuus ja inhimillinen lämpö. Askon tarinoita kuunnellessa ei voinut pitkästyä.

Askon perintö elää rannikon kalli- oilla, jääkäriperinteissä ja ennen kaikkea hänen rakkaidensa ja ystäviensä sydämissä.

Asko Kilpinen laskettiin 28.3.2026 maan poveen sukhautaan Ruokolahdelle vaimonsa Oilin viereen.

TEKSTI: Jarkko Kilpinen, Pertti Laatikainen, Vesa Valtonen

Kirjoittajat ovat Asko Kilpisen poika sekä upseeritovereita ja jääkäriperinnetyön jatkajia

Prikaatikenraali Asko Kilpisen viimeinen matka

Jääkäripataljoona 27:n kunniajäsen prikaatikenraali Asko Kilpinen saatettiin viimeiselle matkalle arvokkaassa ja koskettavassa siunaustilaisuudessa, jossa yhdistyivät suomalainen sotilasperinne, musiikki ja lämmin yhteisöllisyys.

Tilaisuus alkoi Jean Sibeliuksen Finlandialla, joka loi kirkkoon juhlan ja herkän tunnelman. Siunauksen toimitti pappi Henri Kivijärvi ja kirkokoupeerina palveli Tatu Vartiainen. Musiikista vastasi Laivaston soitto-kunta. Kirkossa virsi Jumala ompe linnamme raikui vahvana ja yhteisenä – kaikki osasivat sen, ja laulu tuntui yhdistävän meitä kaikkia.

Hautajaisten lopussa kuultiin myös Narvan marssi, ja tilaisuuden päätty-

essä ulkona soitettiin vielä Porilaisten marssi. Hetkestä teki lähes pysäyttävän kauniin se, että juuri silloin kaksi joutsenta lensi kirkon ja meidän ylitsemme. Joutsenten ylilento oli upea näky, jonka moni paikalla ollut koki erityisen koskettavana ja symbolisena jäähyväisenä.

Muistotilaisuus järjestettiin Upinniemen sotilaskodissa, jossa tapasimme Askon työkavereita, perhettä, sukua ja ystäviä. Monen silmät kostuivat erityisesti silloin, kun toinen kunniajäsenemme, kenraalimajuri Sami Sihvo, puhui pitkäaikaisesta ystävästään.

Asko Kilpinen muistetaan vaatimattomana, helposti lähestyttävänä ja sydämellisenä ihmisenä. Ihailimme

hänen kykyään aina pysähtyä juttelemaan nuorten sotilaiden kanssa. Oli liikuttavaa nähdä, kuinka kirkassilmäiset nuoret kuuntelivat tarkasti vanhaa kenraalia, joka puhui lempeästi, arvostavasti ja aidosti heistä välittäen. Askolla oli myös harvinaisen kuuntelemisen taito.

Hautajaiset olivat kauniit, arvokkaat ja Asko Kilpisen näköiset – täynnä kunnioitusta, lämpöä ja suomalaisen sotilasperinteen hiljaista voimaa. Jäämme kaipaamaan Askon tarkkanäköisyyttä, tarinoita ja ystävällisyyttä.

TEKSTI: Helena Miettinen, Erkki Viljakainen, Kari Heiskanen, Annele Bystroff ja Pekka Sillanpää

Sotilaspastori Henri Kivijärvi johti Asko Kilpisen siunaustilaisuuden kulkua Upinniemen merikappelissa.

Vapaussodan muistomerkkien omistusselvitys saatettu päättökseen

Vapaussodan Perinneliitto teetti selvitystyön vuoden 1918 vapaussotaan liittyvistä muistomerkkialueista, joiden omistussuhde on ollut epäselvä. Perinneliitto on kahdesti viimeisen 20 vuoden aikana ollut yhteydessä Museovirastoon 43 muistomerkin osalta. Virasto ei ole omana työnään lähtenyt tekemään selvitystä. Puolustusministeriöltä saadun rahoituksen turvin Perinneliitto teetti selvitystyön ostopalveluna vuonna 2025. Selvitysmiehenä toimi valtiotieteiden tohtori Pekka Perttula.

Selvitystyön kohteina oli kaikkiaan 51 muistomerkkiä, jotka sijaitsevat eri puolilla Suomea; eniten läntisessä ja eteläisessä Suomessa. Useimpien muistomerkkien tekijät ovat olleet kuuluisia suomalaisia kuvanveistäjiä, kuten Gunnar Finne, Evert Porila, Rikhard Rautalin, Arvi Tynys.

Pääosin muistomerkkien omistussuhteet selvisivät. Kolmen muistomerkkialueen osalta löytyi puutteita. Tuuloksen Pannukankaalla sijaitsevan saksalaisten sotilaiden muistomerkkialueen omistaa Hämeenlinnan kaupunki, mutta lainhuuto on tekemättä. Varsinaisen ongelman ja haasteen aiheuttivat ne valvontakomission määräyksestä ja valtion toimesta syk-

Längelmäen Länkipohjan taistelun muistomerkki. Sen suunnitteli lapualainen taiteilija Kaarlo Lamminheimo ja tekijä oli Kaarlo Nevänen. Muistomerkki vaati kunnostuksen.

syllä 1944 lakkautettujen rintamamiesyhdistysten ja suojeluskuntien omistuksessa olleet muistomerkki-alueet, joiden omistajanvaihdos oli jäänyt ns. vaiheeseen. Näitä tapauksia jäi jäljelle kaksi: Pohjanmaan Pyykki Jämsän Länkipohjassa ja Mannisen taistelun muistomerkki Ruoveden Väärinmajalla. 80 vuotta jatkuneeseen oikeudelliseen epäkohtaan haettiin vastausta Oikeusministeriöstä. Ministeriön virkamiesvastaus oli hyvin yleisellä tasolla, eikä se edesauttanut

muistomerkki-alueiden omistusepäselvyyksien ratkaisemista. Muilta osin selvitystyön lopputuloksena liitto sai kattavan tietokannan muistomerkeistä ja maa-alueista, niiden omistajista ja ylläpitäjistä. Tulos täydentää hyvin aikaisempia selvityksiä ja julkaisuja.

– Oli korkea aika tarttua omistuskysymykseen. Kyse on kunnioituksesta menneitä sukupolvia kohtaan sekä sitoutumisesta itsenäisen Suomen arvojen ja kulttuuriperinnön ylläpitämiseen. Omistustilanne on

parempi kuin alkuun luulimme. Kuitenkin haluamme, että kahden muistomerkin osalta vielä saataisiin yli 80 vuotta jatkunut epäselvyys ratkaistua. Tähän luulisi löytyvän jonkun laillisen tavan, toteaa Vapaussodan Perinneliiton puheenjohtaja Jouni Koskela. ■

Lisätietoja: Jouni Koskela (050 527 2129, perhe.koskela@gmail.com), Sami Rantanen (vape@perinneliitto.fi), Pekka Perttula (tohtori.perttula@gmail.com)

Jääkärisäätiö

Jääkärisäätiö myöntää avustuksia ja apurahoja jääkäriaiheiseen tai jääkäriperinteen vaalimiseen liittyvään tutkimukseen, toimintaan, tapahtumaan tai esim. kirjan kirjoittamiseen tai taiteellisen teoksen tuottamiseen. Avustuksia voivat hakea yhteisöt, ja apurahoja henkilöt tai tekijäryhmät.

Kirjalliset hakemukset kevään jakoon 1.3. ja syksyn jakoon 1.11. mennessä. Hakemukset ja tiedustelut osoitetaan säätiön asiamiehelle: Jukka Eklin, jukka.eklin@gmail.com ja 0405651412.

SUOMEN JÄÄKÄRIMUSEO

KAUHAVA

“Me jääkärit uskoimme yhä.”

Tervetuloa perehtymään jääkärihistoriaan jääkäreiden omassa museossa!

Suomen Jääkärimuseo

Jääkärintie 80, 62420 Korttesjärvi,
puh. 040 148 4420.

Lisätietoa www.kauhava.fi/jaakarimuseo

Väinö Nikke Pärmi,
kuva: Härmä-Seura ry

Erik Jernströmin jääkärimuistelmät

Käsikirjoitus joutui odottamaan 87 vuotta julkaisuaan

Teksti Jukka Knuuti

Tämä kirja odotti julkaisuaan 87 vuotta, sanoi eversti evp. Anders Gardberg. Sukuun kuuluva Gardberg sanoo toimineensa kirjan toimittamisessa sotilasasiantuntijana. Kirjan teksti oli valmis 1939, mutta silloin ihmisillä oli muuta ajateltavaa. Ja 1944 rauhan tultua, ajat eivät olleet otollisia jääkärimuistoille.

Seitsemän vuotta sitten Erik Jernströmin tyttärenpoika Magnus Lindholm julkaisi 2019 kirjan ruotsinkielisenä nimellä Jägarbataljonen 27 och Finlands frihetskamp. Harri Jernström piti kirjasta esitelmän Jääkäriminaarissa Kortesjärvellä syyskuussa

2022. Parolen numerossa 4/2022 on Erik Jernströmin neljän sivun esitelmä seminaarista. Vielä perusteellisempi kuvaus kirjasta on Parolen numerossa 2/2022. Hiljattain edesmenneen JP27:n perinneyhdistyksen kunniapuheenjohtajan, prikaatikenraali Asko Kilpisen artikkeli on seitsemän sivun mittainen.

Mutta tuolloin oli käynyt selville, että käsikirjoitus oli myös suomennettu. Kääntäjän henkilöllisyydestä ei ole tietoa.

Suomenkielinen versio käsitti 576 luskaa, ja se vaati melkoisesti editointia kertoi työn tehnyt Harri Jernström.

Teksti oli hyvin vanhan tyylistä ja jotkut käännökset ruotsin kielestä olivat varsin erikoisia. Esimerkiksi genomblöt, läpimärkä, oli käännetty sanaksi läpiluodatus. Toinen termi oli käännetty vialla ammuttu, kun tarkoitettiin haavoittunutta.

Tekstissä paljon viljelty sana ryssä on muutettu venäläiseksi. Tekstin editointi vaati runsasta sanakirjan käyttöä ja suuren määrän sähköposteja, sanoi Harri Jernström. Kirjan lopussa olevat runot hän sanoi sovinnolla jättäneensä kääntämättä.

Kirjan viimeisen luvun, jossa runotkin ovat, kirjoitti Magnus Lindholm.

Erik Jernströmin jälkeläisiä kirjan julkistamistilaisuudessa Ostrobothnian Jääkärihuoneessa. Oikealta Anders Gardberg, Harri Jernström, Magnus Lindholm, Klaus Jernström, Stig-Olof Lindholm ja Tuula Jernström.

Ruotsinkielinen laitos Jägerbataljon 27 och Finlands Frihetskamp julkaistiin 1919.

Tämä luku kertoo Erik Jernströmin elämästä sotilasuran jälkeen. Se elämänvaihe oli täynnä vastoinkäymisiä. Upseerin uran hän joutui jättämään, kun hän perusteellisesti pieleen menneiden kiinteistöbisnesten jälkeen konkurssin. Jerströmin appiukon veli presidentti Ståhlberg kehotti häntä eroamaan. Ståhlbergin mielestä konkurssin tehnyt upseeri ei voinut palvella armeijassa. Onnettomuus toisensa jälkeen kohtasi perhettä: kori tuhoutui tulipalossa ja vaimo sairastui aivoinfarktiin.

Ei mahdollisuutta sotilasuraan

Mutta mikä teki Erikistä sotilaan, kysyi Harri Jernström, ja vastasi omaan kysymykseensä.

Sotilaselämän toi lähelle perhe: isä oli Haminan lopulta kenraalin arvoon edennyt kadettikoulun opettaja. Erikin veli oli upseeri ja enokin kenraali.

Erik Jerström oli kiinnostunut erityisesti Saksan armeijasta. Hän oli lukenut Saksan-Ranskan sodasta 1870-71 ja saksalaisten menestys teki häneen suuren vaikutuksen.

Erikillä ei ollut kuitenkaan mahdollisuuksia sotilasuraan, kun Suomen

Jääkäripataljoona 27 ja Suomen vapaustaistelu julkaistiin toukokuussa 2026.

sotaväki oli lakkautettu ja Haminan kadettikoulu sen mukana. Erik oli mukana Venäjän hallinnon vastaisissa aktiviteeteissa ja Helsingin ylioppilassiipiessä liikkuneet tiedot sotilaskoulutuksesta Saksassa innostivat Erikiä lähtemään jääkäriksi.

Jääkärit suhtautuivat jyrkän kielteisesti ryssänupseereihin, venäläisen koulutuksen saaneisiin kollegoihin. Kuitenkin lopulta kävi niin, että Jerströmin perheessä oli sekä jääkäriupseeri, että ”ryssänupseereja”, sanoi Harri Jernström.

Jääkärikoulutusajalta Jernström nostaa erityisesti kaksi nimeä: Appelberg ja Ståhlberg. Jerström luonnehtii Appelbergia pataljoonan vahvimaksi nimeksi. Hän sairastui tammikuussa 1917 keuhkopussin tulehdukseen, mihin hän myös menehtyi. Ensimmäisenä Oberzugführeriksi nimitetty Appelberg toimi mm. jääkärien edusmiehenä saksalaisiin päin.

Ståhlberg oli kiistanalainen henkilö, sillä hän ampui talvella 1917 tehtävään lähdöstä kieltäytyneen jääkärin. Ståhlberg kaatui vapaussodan taisteluissa ja tuli välillisesti vaikuttaneeksi Jerströmin elämään. Ståhlbergin hauta-

jaisissa Jernström tapasi Ståhlbergin sisaren ja lyhyt romanssi johti avioliittoon. Se sinetöi Jernströmin kohtalon, sillä vaimon isän vaikutuksesta Jernströn joutui hänen upseerinuransa tuhonneisiin kiinteistöbisneksiin.

Jernström kyseenalaistaa Schmardenin legendan

Harri Jernström kertoo, että Erik Jernström kuvaa legendaarisen Schmardenin taistelun lähinnä kaoottiseksi tapahtumaksi. Kuitenkin sitä on pidetty suurena urotyönä ja se toi pataljoonalle mainetta ja kunniaa. Tehtiinpä siitä 25 heinäkuuta jopa jääkäriaselajin vuosipäivä. Se oli ainoa tapahtuma, mistä isoisä kertoi minulla, sanoi Harri Jernström.

Erik Jernström aloittaa kirjan 15 luvun seuraavasti: Vihdoin olin päässyt unelmieni päämäärään: Johdin omaa jääkärirykmenttiä. Rykmenttiä hän johti vapaussodassa. Majuriksi ylennettynä Jernström oli kommentanut myös jääkäreiden paluuparaattia Vaasan torilla 26 helmikuuta 1918.

Sodan aikana Jernströmin rykmentti nimitettiin kaartiksi ja näin Jernströmistä tuli Suomen valkoisen kaartin komentaja. Seuraavaksi hän toimi Vuoristoprikaatin, sittemmin Jääkäriprikaatin komentajana Vaasassa. Viimeksi hän palveli Sotaväen esikunnassa esikuntapäällikön tehtäviä. Everstiksi hänet ylennettiin 1923.

Hän oli henkilönä sovittelava henkilö, millä oli erittäin tärkeä merkitys vapaussodan kululle. Jääkärit olivat suunnitelleet taistelevansa oman yksikkönä. Mannerheim oli ajatellut aivan muuta: jääkärit tarvittaisiin talonpoikaisarmeijan koulukseen ja johtamiseen sodassa. Mannerheim oli jyrkästi omalla kannallaan samoin kuin jääkärit. Jernström ja Heinrichs saivat kuitenkin taivuteltua jääkärit hyväksymään Mannerheimin kannan ja saavuttivat yhteisymmärryksen Mannerheimin kanssa. ■

Jääkärit!

Kasvaa – ryntää – voittaa!

Teksti Markku Aherto
JP27:n Perinneyhdistyksen Lapin osasto

Lapin jääkäripataljoona vietti perin-
nepäiväänsä 6.3.2026. Varsinainen
vuosipäivä jääkäripataljoonilla on
11.3. Joutselän taistelun 1555 muisto-
päivänä. Jääkäripataljoona 1:n, jonka
jatkumoa LAPJP edustaa, perustami-
sesta on kulunut 90 vuotta.
Paraatikatselmuksessa pataljoonan
komentaja everstiluutnantti Juha
Hollanti huudattaa joukostaan
ylpeänä pataljoonan taisteluhuodon
kansainvälisen joukon kunnioittaessa
juhlapäivää läsnäolollaan. Otsikon
mukaiset Jääkärimarsista tutut sanat
kiirivät Jääkärinkankaan metsiin. Cold
Response - harjoitukseen saapuneet
italialaiset ja ranskalaiset NATO-
vahvistukset toivat uusia tuulahduksia
Joutselän patsaalle. Edellinen kansain-
välinen operaatio italialaisilla alppi-
jääkäreillä oli turvata helmikuussa
olympialaisia kotikonnuillaan.

Paraatikatselmuksessa uudet yksikköviirit saivat ansaitsemansa huomion

Jääkärihenkinen pataljoonamestari
yliväpeli Timo Kallio johti yhden
katselmuksen kohokohdista – uusien
yksikköviirien luovutuksen. Lapin jää-
käripataljoona otti käyttöön yksikkö-
viirinsä alkujaan vuonna 1957, jolloin
Jääkäripataljoona 1 muuttui kotima-
kunnan mukaisesti Pohjanmaan jää-
käripataljoonaksi. Ensimmäiset viirit
olivat kiinnitettynä sotilaskiväärien
M28 pistimiin. Viirejä oli kaikki-
aan seitsemän kappaletta yksiköiden

määrän mukaan. Viireihin oli kirjattu
pataljoonan historian merkittäväm-
pien taistelupaikkojen nimi, vuosi ja
kyseisen taistelupaikan maakunnan
vaakuna. Viirit uusittiin ensimmäi-
sen kerran kooltaan suuremmiksi ja
keihäisiin kiinnitettyinä vuonna 1991.
Nyt 35 vuoden jälkeen edellisestä,
uudistettiin myös viirien kantotapa.

Yksiköiden kantamisessa viireissä
on aina kyseiseen yksikköön liittyvä
yhteys ja merkitys seuraavasti:

Tukikomppania ”1555, Joutselkä”

Tukikomppania kantaa pataljoonan
perinnetistelun kunniakasta mai-
netta. Joutselän taistelussa korostuu
eri aselajien yhteistoiminta ja niiden
tärkeys. Johtaja Juha Maununpoika
osasi hyödyntää, tykkejä, tuliaseita,
pioneeritoimintaa, jalkaväen ja ratsu-
väen liikkuvuutta mitä parhaimmalla
tavalla maasto ja olosuhteet huomioi-
den. Viiriä kannetaan nyt aikakauden
mukaisessa karhunkaatokeihäessä.

Aliupseerikoulu (aliupseeri- kurssi) ”1915, Lockstedt”

Viiri vaalii Suomen jääkäreiden
urheaa perinnettä. Perinnettä, jonka
velvoitteet pataljoona sai vaalittavak-
seen 90 vuotta sitten vuonna 1936.
Jääkäreiden perinteen vaaliminen on
pataljoonalle erityisen tärkeää ja se
näkyy ennen kaikkea tekemisen hen-
gessä. Jääkäriviiriä kannetaan vuoden
1916 Mauser G98:n pistimessä. Tämä

asemalli jaettiin jääkäreille heidän läh-
tiessään Lockstedtistä sotaan itärinta-
malle vuonna 1916.

Esikuntakomppania (Esikunta) ”1921, Terijoki”

Vaalii viirissään pataljoonamme sotia
edeltävää kotipaikkaa, pataljoonan
nimi ehti olla näinä aikoina Terijoen
rajavartiopataljoona, Käkisalmen
läänin rykmentti (1. pataljoona), Pol-
kupyöräpataljoona 1 ja Jääkäripatal-
joona 1.

Terijoen kasarmit jouduttiin poltta-
maan sieltä lähtiessä 1939.

Viiriä kannetaan erittäin harvinais-
essa, polkupyörä- ja ratsuväkijouk-
kojen käyttöön tarkoitettua karbiini-
kiväärin Mauser M/98a:n näyttävässä
puukkopistimessä. Nämä kiväärit oli-
vat käytössä vain vuoteen 1924. Viiriä
aseineen säilytetään toistaiseksi patal-
joonan esikunnassa tulevaa kantajaa
odotellessa.

1. Jääkärikomppania ”1944, Mainila”

1. Jääkärikomppania hyökkäsi polku-
pyörin pataljoonan etujoukkona täy-
dellistä ylivoimaa vastaan, vihollisen
suurhyökkäyksen murrettua Karja-
lana kannaksen eturintaman kesällä
10.6.1944. Pitkälti tämän rohkean ja
sitkeän Mainilan tasalla käydyn tais-
telun ansiosta 1. Jääkärikomppanian
päällikkönä toiminut luutnantti Eino
Laihiala nimettiin Mannerheimin ris-
tin ritariksi.

Viirit paraatikentällä vasemmalta alkaen Lockstedt 1915, Terijoki 1918, Nietjärvi 1940, Joutsenkä 1555 (keskellä), Onkamus 1941, Mainila 1944 ja Ilomantsi 1944 laidoillaan vartiomiehet varustuksenaan Marskin JP1:lle lahjoittamat konepistoolit, jotka voivat ansaitusti olla kantajilleen ylpeyden aihe. Taistelujen ajankohtien mukaiset aseet kantolaitteina ovat erityisen näyttäviä ja myös nuoria sotilaita kiinnostavia. LAPJP:n komentajan everstiluutnantti Juha Hollannin sanoin: "Uskomme, että tällä uudistuksella saamme nuoret jääkärit kiinnostumaan ja olemaan ylpeitä oman yksikkönsä kunniakkaasta historiasta entistäkin enemmän." Kuva: Oskar von Essen

2. Jääkärikomppania "1940, Nietjärvi"

2. Jääkärikomppania kunnostautui koko talvisodan ajan. Yksikön erityispiirteeksi voidaan lukea poikkeuksellinen hyökkäyshenkisyys. Komppanian pitkäaikainen päällikkö luutnantti Reino Honkanen oli hengeltään jääkärin perikuva. Hänen johdollaan komppania suoritti useita vastahyökkäyksiä eri rintaman osissa kuten Summassa, Kollaalla, Lemetissä ja lopulta pataljoonan omalla vastuualueella Nietjärvellä.

3. Jääkärikomppania "1941, Onkamus"

3. Jääkärikomppania jättäytyi syyskesällä Onkamuksen valtaustaisteluissa mottiin pitääkseen hyökkäyksellä

vallatut asemat ja näin antoi aikaa muiden joukkojen ratkaisutaistelulle. Näissä taisteluissa kunnostautui erityisesti vänrikki Eino Laihiala, joka myöhemmin lyötiin ritariksi 1.JK:n päällikkönä.

Huoltokomppania "1944, Ilomantsi"

Jääkäripataljoonan sotatie alkoi ja päättyi Ilomantsin taisteluihin. Näissä korpitaisteluissa korostui huollon kyky mukautua vallitseviin olosuhteisiin, maastoon ja käytävään taistelutapaan. Suomalaisten huolto toimikin vastustajaa huomattavasti tehokkaammin ja oli näin osaltaan ratkaisemassa kyseiset korpitaistelut

Jääkärikomppanioiden 1, 2, 3 ja Huoltokomppanian viirejä kannetaan aikakauden mukaan talvi- tai jatko-

sodassa taisteluissa olleiden sotilaskiväärien M27, M28 tai M39 pistimissä.

Viirit ja niiden kantolaitteet uusittiin Sodankylän Sotilaskoti Ry:n, Jääkäri- ja Vapaussodan invalidi säätiöiden tukemana. Aikaisempien viirien hankinnan on mahdollistanut Sotilaskodit Vaasassa ja Sodankylässä.

Jääkärihistoriaa päiväjuhlassa

Paraatikatselmuksesta siirryttiin päiväjuhlaan sotilaskotiin, jossa juhlaesitelmän piti JP27:n perinneyhdistyksen lappilaisten puheenjohtaja eversti evp Markku Aherto.

Esitelmässä luotiin katsaus 110-vuotiseen jääkärihistoriaan sisältäen 90-vuotisen jääkäripataljoonan taustoja unohtamatta JP1:n edeltäjää, Polkupyöräpataljoona1 (PPP1), joka perustettiin 20.4.1921.

Esitelmässä tuotiin esille, että alkuvaiheen komentajat ja päälliköt olivat pääosin Saksassa koulutettuja jääkäreitä.

Komentajat Terijoella 14.5.1921 alkaen

1. JÄÄKEVL Juho Heiskanen
2. JÄÄKEVL J.V. Ahlroth
3. JÄÄKMAJ S.E. Isaksson
4. JÄÄKEVL T. Ilmoniemi
5. JÄÄKEVL H.J. Strömberg (myöh. Siilasvuo)
6. JÄÄKEVL K.A. Heiskanen (PPP1-JP1:ksi 16.5.1936)
7. ja viimeisin komentaja ennen talvisotaa ja ensimmäinen ilman jääkäritaustaa EVL Ilmari Karhu (sotilasiamies Pariisista) 25.6.1938. Tässä esitelmän kohdassa ranskalaisen everstin ilme oli maireana, kun Ranskasta saakka piti komentaja hakea.

Päälliköt 1921

- 1.K JÄÄKLTN J. Merisalo-Forsman
- 2.K JÄÄKKAPT M. Leander
- 3.K JÄÄKKAPT K.Kuokkanen

Ensimmäiset kadettiupseerit toimivat päälliköinä 16.6.1923 alkaen.

PPP1:n henki, oranssit reväärit, kauluslaatat ja olkaimien reunukset sekä suikka olivat PPP1:ssä ylpeilyn aihe, mutta vaihtuvat jääkärihenkeen ja -vihreäkeltaiseen väriin varsin nopeasti.

JP27:n perinneyhdistys mukana

Sain kunnian olla mukana todistamassa jääkärihenkeä Sodankylässä. Yksi kohokohdista oli luovuttaa viirikivääri salskealle nuorelle jääkäriille sotilaskotisisarten, killan ja reserviläisten edustajien rinnalla paraatijoukkojen edessä.

Siitä oli kulunut yli 50 vuotta kun alovak Markku Aherto 1.JK/LAPJP käskettiin ennen kesän 1975 valatilaisuutta päällikön, kapteeni Seppo Hakalan toimistoon. Jännitti kovasti ja pelotti mitä tuleman pitää. Sain kunnostautuneena alokkaana kunnian kantaa 1.JK:n viirikivääriä ja käskyn harjoitella aseotteet tuvassa ennen valaparaattia. Päällikkö vielä muistutti varovaisuutta pistinkiväärin kanssa toteamalla ”tämä ei ole sitten rynnäkökivääri” ojentaen aseensa minulle. Vastasin jämerästi ”kyllä herra kapteeni!” käännyin ase olalla marssien ulos toimistosta ja kolautin heti pistimen oven yläkarmiin. Takaa kuului – ”mitä minä sanoin?”. No, otin opikseni ja jatkoin harjoittelua seuraavat 35 vuotta vaihtelevalla menestyksellä.

Kiitos Jääkäriprikaatille hyvästä yhteistyöstä ja menestystä kansainvälistyvässä ympäristössä. ■

Cold Response -harjoitukseen saapuneet italialaiset ja ranskalaiset Nato-vahvistukset toivat uusia tuulia Lapin jääkäripataljoonan perinnepäivään.

Jääkärien Helsinki -projekti etenee hyvässä hengessä

.....
Teksti Helena Miettinen

Jääkärien Helsinki – Jääkärien jäljillä -projekti etenee suunnitellusti ja innostus hanketta kohtaan kasvaa koko ajan. Olemme hakenneet hankkeelle apurahoja Tino Johanssonin kanssa ja kokoontuneet tähän mennessä jo viisi kertaa hieman eri kokoonpanoilla. Mukana on ollut hienosti erilaisia näkökulmia, osaamista ja uusia ajatuksia – ja juuri niitä tarvitsemme lisää.

Projektin suunnittelutyö käynnistyi syksyllä 2025, jolloin alettiin pohtia vanhan vuonna 1999 julkaistun Jääkärien Helsinki -oppaan päivittämistä uudeksi ja laajemmaksi kokonaisuudeksi. Keskusteluissa on noussut esiin paljon kiinnostavia tarinoita helsinkiläisistä jääkäreistä, heidän elämästään, kodeistaan, työpaikoistaan ja vaikutuksestaan suomalaisen yhteiskunnan rakentajina.

Projektin ensimmäinen tapaaminen järjestettiin joulukuussa 2025 Jääkäri-kansliassa glögien merkeissä. Mukana olivat muun muassa Pekka Sillanpää, Kari Heiskanen, Asko Kilpinen, Jukka Knuuti, Risto Hiekka, Annele Bystroff, Marko Maaluoto ja Helena Miettinen. Keskusteluissa jaettiin muistoja, ideointiin uusia sisältöjä ja sovittiin työnjaosta.

Projektin aikana on syntynyt paljon hyviä ja vielä parempia ideoita. Esiin ovat nousseet esimerkiksi Yrjönkatu 25:n tarina, Kämpin historialliset tanssiaisat, Pohjoisranta 20:n tarinat, jääkärien arkistot sekä monet Helsingin paikat ja ihmiset, joiden kautta jääkäri liikkeen historia kietoutuu osaksi kaupungin kehitystä.

Jääkärien Helsinki porukka kokoontui Loviisassa ihailemassa merimaisemaa, mukana Pekka Sillanpää, Helena Miettinen, Annele Bystroff ja Risto Hiekka.

Samalla on käynyt selväksi, että kaikkia meitä tarvitaan. Projektia tehdään vapaaehtoisvoimin, yhteistyössä ja jääkärihengessä. Mukaan mahtuu edelleen uusia tekijöitä, kirjoittajia, haastattelijoita, valokuvaajia, arkistojen tuntijoita ja ideoijia. Myös rahoituksen ja yhteistyömahdollisuuksien ideointi on erittäin tervetullutta. Olemme hakenneet ja haemme edelleen apurahoja useilta säätiöiltä ja rahastoilta hankkeen toteuttamiseksi.

Erityisesti kaipaamme lisää tietoa Helsingissä vaikuttaneista jääkäreistä sekä heidän jälkeläisistään, valokuvistaan, tarinoistaan ja muistoistaan.

Jokainen pieni vihje tai kertomus voi avata uuden näkökulman yhteiseen historiaamme.

Tämä hanke rakentuu yhteisestä tekemisestä, kulttuuriperinnön arvostamisesta ja halusta jättää pysyvä jälki Helsingin historiaan.

Projektia on rakennettu hyvässä jääkärihengessä, yhteistyöllä ja uusia ideoita etsien. ■

Tervetuloa mukaan!

JP27 Perinneyhdistyksen kevätkokous

Teksti **Timo Tulosmaa** Kuvat **Juuso Siltanen**

Maaliskuun lopussa JP27 jääkäriperinneväki kokoontui Tampereen Suomalaiselle Klubille pitämään yhdistyksen kevätkokousta ja tervehtimään JP27 Pirkanmaan 40 vuotista taivalta.

Aamupäivän ohjelmassa oli täyspitkä elokuva "JR29 – vaiettu rykmentti" eli tarina Paavo Susitaipaleen jatkosodasta, jota seurasi kenraalimajuri Jukka Pennasen erinomainen esitys jääkäreistä Latvian rintamalla eli johdanto tulevaan kesäpäivämatkaan heinäkuun 24–26 päivinä.

Perinneyhdistys ja Pirkanmaa palkitsivat ansioituneita jäseniään ja toimijoitaan. Kokous lähetti seppelation Pirkkalan Jääkärimuistomerkillä.

Virallinen kevätkokous istui Arto Ojakosken puheenjohtajuudessa ja teki hyvässä yhteisymmärryksessä kevätkokouksille kuuluvat päätökset. ■

JP27 Pirkanmaa palkitsi Antti Ainasojan, Antti Eskolan ja Jussi Eskolan hopeisilla jäsenmerkeillä.

Jääkärisäätiön puheenjohtaja Pertti Laatikaisen puheenvuoro.

Timo Mäkinen, Sami Rantanen ja Jarmo Kovanen saattelivat kokousväen seppelleen Pirkkalan Jääkärimuistomerkillä.

Timo Siukosaarelle ja Arto Ojakoskelle luovutettiin Pirkanmaan osaston pienoislippu.

JP27 Perinneyhdistys palkitsi Ilkka Uotilan ja Pertti Ruotsalaisen. Huomionosoitukset luovutti puheenjohtaja Vesa Valtonen.

40 vuottansa toukokuussa 2026 täyttävä Pirkanmaan osasto vastaanotti Perinneyhdistyksen pienoislipun. Luovuttajina puheenjohtaja Vesa Valtonen ja toiminnanjohtaja Marko Maaluoto. Vastaanottajana osaston puheenjohtaja Timo Tulosmaa.

Jukka Pennanen johdatti kokousväen tulevan kesän kesäpäiviin otsikolla "Jääkärit Latvian rintamalla".

Timo Siukosaaren tarina 1950-luvulta

JP27 Perinneyhdistyksen kevätkokoukseen osallistunut ja Pirkanmaan osaston pienoislipulla palkittu Oriveden mies Timo Siukosaari (95 v.) kertoi kiitospuheessaan vierailleensa useita kertoja Hohenlockstedtissä.

Ensimmäinen vierailu tapahtui syksyllä 1958, jolloin hän Hampuriin suuntautuneen työmatkansa yhteydessä pistäytyi myös Lockstedter Lagerissa ja sai kutsun osallistua seuraavana keväänä vuoden 1959 Finnentagiin. Sekin vierailu toteutui ja hän olikin ainoa sillä kerralla tapahtumaan osallistunut suomalainen.

Vastaanotto paikallisten isäntien Cafe Schuett'tia pitävän rouva Schuettin ja tohtori Heidenin taholta oli ystävällinen ja vieraanvarainen ja johti yhteydenpitoon myöhempinäkin vuosina. Tapahtuma itsessään oli isänmaallisen sykehdyttävä ja sen jälkeen hän vierailikin useamman kerran Finnentag'illa. ■

Ville Vänskän esitelmä torpedovene S2:n tragediasta

.....
Teksti ja kuvat Helena Miettinen

Komentaja ja tietokirjailija Ville Vänskä piti Helsinki-Uusimaan jääkärikerhossa kiinnostavan ja koskettavan esitelmän uudesta teoksestaan *Torpedovene S2 – Tsaarin ja Suomen palveluksessa*. Tilaisuus kokosi yhteen merihistoriasta, jääkäriperinteestä ja Suomen varhaisten merivoimien vaiheista kiinnostuneita kuulijoita.

Esitelmä käsitteli erityisesti torpedovene S2:n traagista haaksirikkoo Porin edustalla vuonna 1925. Kyseessä oli Suomen merivoimien pahin rauhajan onnettomuus, jossa menehtyi koko 53-henkinen miehistö. Vänskä kuvasi vaikuttavasti sekä aluksen vaiheita Venäjän keisarillisessa laivastossa että sen merkitystä nuoren Suomen merivoimien rakentamisessa.

Tilaisuudessa korostui myös jääkärisukupolven merkitys suomalaisen puolustusjärjestelmän ja yhteiskunnan rakentajina. Vänskä onnistui yhdistämään merihistorian, inhimilliset kohdat ja kansallisen historian kiinnostavaksi kokonaisuudeksi. Me kaikki kuuntelimme hiljaa.

Ville Vänskä tunnetaan merihistorian harrastajana ja tietokirjailijana. Hän on myös Helsinki-Uusimaan toiminnassa tuttu vaikuttaja ja entinen johtoryhmän jäsen.

Lämmin kiitos kaikille ja erityisesti Villelle! ■

Merivoimien esikunnassa työskentelevä komentaja Ville Vänskä harrastaa merihistoriaa ja kirjoittaa työnsä ohella tietokirjoja.

"Aseveljien tiet ovat jälleen kohdanneet"

Teksti Verner Vuohelainen Kuvat Leevi Vähämäki

Kaksi jatkosodan taisteluissa kaatunutta sotilasta siunattiin haudan lepoon Hattulan kirkossa omaisten läsnäollessa kaatuneitten muistopäivänä 17.5.

Tietoisuus siitä, että kaatuneet pyrittiin saattamaan kotiseurakuntiinsa haudattaviksi, oli viime sotien aikana sekä joukoille että kotirintamalle erittäin tärkeää.

– Se oli koko kansakunnan henkisen kestäkyvyn kulmakiviä, totesi Sotavainajien muiston vaalimisyhdistyksen puheenjohtaja **Pertti Suominen** puheessaan.

Suomisen sanat saivat Hattulan kirkossa erityisen painavan merkityksen, sillä alttarille oli laskettu kahden kentälle jääneen sankarivainajan arkut.

Yli 80 vuoden odotuksen jälkeen jatkosodan ratkaisevissa torjuntataisteluissa kaatuneet sotilaat pääsivät viimein haudan lepoon synnyinseuduilleen Hattulan ja Tyrvännön kirkon sankarihautausmaalle.

Hattulassa 1918 syntynyt sotamies Otto Vilhelm Elin, kaatui Karjalankannaksella Kärstilässä 22. kesäkuuta 1944. Elin kuului 3. Prikaatin viestikomppaniaan.

Venäläinen etsintäryhmä löysi hänen jäänteensä vuonna 2020 Mustalahdelta Kärstilänjärvellä. Jäänteet kotiutettiin vuonna 2021 ja Elinin henkilöllisyys varmistui DNA-tutkimuksella vuoden 2025 marraskuussa.

Tyrvännössä 1921 syntynyt sotamies Matti Olavi Kovalainen kaatui

Panssariprikaati tuki sankarihautajaisten järjestämisessä Hattulan kirkossa kaatuneitten muistopäivänä 17. toukokuuta.

Aunuksen Karjalassa vetäytymistais-
telussa 29. kesäkuuta 1944. Hän pal-
veli 5. Divisioonan Jalkaväkirykmentti
44:n 3. Komppaniassa.

Venäläinen etsintäryhmä löysi
Kovalaisen jäänteet vuonna 2021
Suurmäeltä Annuksen piiristä.

Jäänteet saatiin tuotua Suomeen
samana vuonna, ja vainaja tunnistet-
tiin DNA:n avulla viime vuonna.

Tyrvännön sankarihautausmaalle
on aiemmin haudattu Jalkaväkiryk-
mentti 44:ään kuulunut Kovalaisen
palvelustoveri, alikersantti **Sulo Kau-
tio**. He kaatuivat samassa taistelussa
samana päivänä.

– Aseveljien tiet ovat tänään jäl-
leen kohdanneet, Suominen lausui
puheessaan.

Yli 9 000 vielä kateissa

Talvi- ja jatkosodan aikana yhteensä
noin 13 000 sotilasta jäi kaatuneena
kentälle tai katosi.

Suominen kertoo, että sotien aikana
noin 2 000 sotilasta todettiin hukku-
neeksi tai haudattiin tunnistamatto-
mana.

Kadoksiin jääneiden sankarivainai-
jen etsintä aloitettiin Suomen ja
Venäjän 1992 solmiman valtiosopi-
muksen myötä.

– Tämän tuloksena 1 650 kentältä
löydettyä sankarivainajaa on saatu
kotiutettua. Yli 9 000 kaatunutta on

siis edelleen ”siellä jossain”, Suomi-
nen avaa.

Koronaviruksen ja Venäjän hyök-
käyssodan seurauksena asetetut raja-
liikenteen rajoitukset ovat Suomisen
mukaan vaikeuttaneet yhdistyksen
omia etsintöjä.

Venäläiset etsintäryhmät ovat kui-
tenkin jatkaneet toimintaansa, mutta
löydettyjä jäänteitä ei ole voitu palaut-
taa rajoitusten vuoksi.

Suominen kertoo, että muistopäi-
vänä haudattujen lisäksi suunnitteilla
on tällä hetkellä yhden sankarivai-
najan hautajaiset Kangasniemellä
kesällä.

Hattulan kirkossa veteraanien
muistoa kunnioittivat puheillaan
myös Panssariprikaatin komentaja,
eversti **Juhana Skyttä**, Tammenlehvän
Hämeenlinnaseudun Perinneyhdis-
tyksen puheenjohtaja **Arto Nykänen**
sekä Hattulan kunnanjohtaja **Pekka
Järvi**. Siunaamisen toimittivat kirkko-
herra **Jyrki Rauhala** ja Panssariprikaa-
tin kenttärövästi **Pasi Hakkarainen**. ■

*Juttu on julkaistu myös Ruotuväen
numerossa 6/2026*

Nuremberg – elokuva Göringin oikeudenkäynnistä

Teksti Kari Huhta

28.11.2025 sai Suomessa ensi-iltansa James Vanderbiltn käsikirjoittama ja ohjaama kahden ja puolen tunnin pituinen amerikkalainen elokuva Nürnbergin oikeudenkäynnistä.

Filmi perustuu Jack El-Hain vuonna 2013 julkaistuun kirjaan ”The Nazi and the Psychiatrist”. Lisäksi filmin alussa kerrottiin, että elokuvan tapahtumat perustuvat sodasta selvinneiden tai jo kuolleiden ihmisten lausuntoihin. Jostain syystä filmin nimi on myös Suomessa englanninkielisessä muodossa Nuremberg. Nimi on myös hieman harhaanjohtava, koska elokuvassa ei käsitellä koko oikeusprosessia, vaan keskitytään Kolmannen valtakunnan kakkosmies Hermann Göringin tapaukseen. Muista syyte-

Kuva: Courtesy of Sony Pictures Classics.

tyistä vain Karl Dönitz, Rudolf Hess, Saksan työväenjärjestön puheenjohtaja Robert Ley ja Der Stürmer-lehden päätoimittaja Julius Streicher olivat esillä pienissä sivurooleissa. Muita syytettyjä ei mainita edes nimeltä. Joitakin kertoja nähtiin tilanne, jossa kaikki syytetyt olivat koolla vankilan käytävällä tai oikeussalissa, mutta vain em. nimet tulivat esiin ja sanoivat repliikkejä. Näkyvissä sivurooleissa olivat myös Göringin toinen vaimo Emmy (Lotte Verbeek) ja tytär Edda (Fleur Bremmer).

Russell Crowen esittämän Göringin ohella toinen päähenkilö on USA:n armeijan everstiluutnantti Douglas Kelley (Rami Malek), joka oli myös psykiatri ja sai tehtäväkseen arvioida syytettyjen henkisen tilan. Myös Kelley julkaisi kokemuksistaan kirjan ”Twenty-two cells in Nuremberg” (22 selliä Nürnbergissä). Kolmas tärkeä rooli on USA:n korkeimman oikeuden tuomari Robert H. Jacksonilla (Michael Shannon), joka toimi Nürnbergissä USA:ta edustavana syyttäjänä.

Historialliset tapahtumat on tiivistetty todella tiukaksi paketiksi karisimalla valtava määrä asioita, joten oikeudenkäynnin kulusta paljon tietävä katsoja varmasti huomaa, että monia keskeisiä seikkoja ei edes mainita. Huomiota herätti myös se, että elokuvassa vain USA:n ja Englannin syyttäjillä oli puheenvuoroja, venäläisillä ja ranskalaisilla ei. Elokuvan mukaan Göring antoi vankeudessa itsestään miellyttävän ja sympaattisen

Hermann Göring (Russell Crowe) Nürnbergin vankilassa. Kuva: SF Studios, Image Scott Garfield, Courtesy of Sony Pictures Classics

sen kuvan ja osasi vastailla syytöksiin luontevasti. Sen vuoksi varsinkin amerikkalaiset olivat huolissaan, että Göringä ei saataisi tuomittua, koska hän osasi antaa itsestään niin lupsa-kan ja vakuuttavan kuvan, jota osasi hyödyntää tilanteessa kuin tilanteessa. Myös Kelley kirjasi ensivaikutelmi-naan Göringistä tämän olevan ”hurmaava, mutta omahyväinen”.

Huomattavan suuri osa elokuvan oikeudenkäyntiprosessista käsitteli keskitysleirejä, joiden todellisuus alkoi paljastua vasta sodan loppuvaiheessa ja oli oikeudenkäynnin aikana vielä tuore asia. Keskitysleireiltä kuvattuina dokumentteja esitettiin oikeussalissa ja se oli syytetyille erityisen vaikea

tilanne. Göringiä hiillostettiin erityisesti keskitysleirejä koskevasta vastuustaan Saksan kakkosmiehenä.

Elokuvan mielenkiintoisimmaksi osuudeksi koin oikeudenkäynnin pitkän kohtauksen, jossa Göring kutsuttiin todistajan aitioon vastailemaan USA:n syyttäjä Jacksonin kysymyksiin. Historiikkeissa on todettu, että Göring osasi puolustautua taitavasti ja sinnikkäästi syyttäjän kysymyksiä vastaan, mikä tuotiin elokuvassa selkeästi esiin, sillä Göring pystyi pitkään selvittämään kiusalliset kysymykset rauhallisilla ja perustelluilla vastauksilla. Muuten hienosti tehtyä kohtausta varjosti hieman se, että elokuvan mukaan Göringiä olisi kuulusteltu oikeussalissa vain tuo yksi kerta kymmenisen kuukautta jatkuneen oikeudenkäynnin aikana. Ja päättyikö Göringin todistajanlausunto todella siten kuin se tapahtui elokuvassa? (Nürnbergissä syytettynä ollut, mutta vapautettu Hans Fritzsche kertoi vuonna 1954 suomennetussa kirjassaan ”Nürnbergin vangit” sivulla 169, että Göringin

julkinen kuulustelu kesti yli kymmenen päivää.)

Göringin roolissa oleva Russell Crowe teki todella hienon roolisuorituksen, jossa varsinkin äänensävyt ja ilmeet pääsivät loistamaan! Crowea katsoessa oli mielessäni erityisesti syyttäjien huoli Göringin miellyttävästä ja sympaattisesta olemuksesta, sillä Crowe osasi antaa juuri sellaisen kuvan rauhallisesti puhuen ja leppoisilla ilmeillä. Lisäksi Crowen vartalon tukevuus sopi täysin Göringin pulkaan olemukseen. Mutta eihän Göring kuitenkaan tuomiotta jäänyt, vaikka vältti hirttotuomion tekemällä syanidilla itsemurhan sellissä.

Syytettyjen henkistä puolta analysoinut Kelley katsoi kokemustensa perusteella, että natsien kaltaisia ihmisiä ei ollut pelkästään Saksassa, vaan heitä on kaikissa maissa ja kansoissa. Kelley toi kantansa julki sodan jälkeen, mikä ei herättänyt ihastusta varsinkaan hänen kotimaassaan Yhdysvalloissa ja heijastui siten, että hänen kirjansa ”22 selliä Nürnber-

gissä” ei menestynyt. Yksi historian erikoisuuksista on, että Kelley seurasi Göringin jälkiä ja teki vuonna 1958 itsemurhan syanidilla!

Nykypäivään (2026) liittyen koin elokuvassa olleen syyttäjä Jacksonin avauspuheenvuoron Nürnbergissä mielenkiintoiseksi: Jackson katsoi, että Nürnbergissä myös syytteitä ajavien valtioiden edustajia täytyy voida tuomita tulevaisuudessa, mikäli Nürnbergissä syyttäjinä olevien valtioiden edustajat syyllistyvät tulevaisuudessa sotarikoksiin. Venäjän ja Ukrainan nykyisen sodan vuoksi näkemys on ajankohtainen, joskin on hyvin epätodennäköistä, että niin tulisi joskus tapahtumaan. Nürnberg loi kuitenkin perustan nykyajan kansainvälisille tuomioistuimille ja sotasyylisyysoikeudenkäynneille.

Tiivistämisestä ja pois jätetyistä seikoista huolimatta Nuremberg oli todella mielenkiintoinen elokuva niille, joita historia kiinnostaa. Kahden ja puolen tunnin pituuteen nähden aika kului todella nopeasti. ■

Hermann Goring (Russell Crowe) Nürnbergin oikeudenkäynnissä. Kuva SF Studios, Image Scott Garfield. Courtesy of Sony Pictures Classics

Satakunnan osaston yleisötilaisuus

Perinneyhdistyksen Satakunnan osastolla oli runsaasti kuulijoita kerännyt yleisötilaisuus Porissa, joka keräsi hienot 270 kuulijaa. Historiallisen ja

ajankohtaisen sekä monipuolisen pääesitelmän piti Helena Petäistö aiheesta "Kuohuva Eurooppa" ja tilaisuuden avauksessa osaston pj Hannu

Kyrövaara kertoi "Suomen 1920-luvun sotakorkeakoulu -jääkärit". Illan moderaattorina toimi osaston vpj Pertti Ramstedt. ■

Jääkärikanslia 27:n tiedottaa

Kanslia suljettu 22.6.-19.7.2026 (loma)

<https://jp27.fi/>

Instagram: <https://www.instagram.com/jp27.fi>

Facebook: <https://www.facebook.com/jaakaripataljoona27>

Laitinen palkittiin Dipolissa

JP27 Pirkanmaan jäsen Ari Laitinen on intohimoinen filatelisti. Espoon Dipolissa hän osallistui 8.–10.5.2026 Pohjoismaiseen "Nordica 2026"-näyttelyyn jääkäriaiheisella kokoelmalla ja pokkasi näyttelyn kultaisen palkinnon.

Arin kaksiosaisen kokoelman otsikot ovat "Saksalais-suomalainen sotilaallinen yhteistyö I maailmansodan aikana" ja "Saksan Itämeren divisioonan maihinnousu Hangossa 1918".

Näyttelyn yhteydessä JP27 Pirkanmaalla oli ilo kiinnittää Ari rintapieleen jääkäriperinteen pronssinen jäsenmerkki. Jääkäriperinteen vaalijat onnittelevat Ari hienosta saavutuksesta ja toivovat kokoelmalle eskaloituvaa näyttelymenestystä. ■

28. jääkäriseminaari lauantaina 5.9.2026

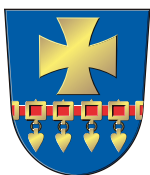
Tervetuloa osallistumaan perinteiseen jääkäriseminaariin!

Esitelmöitsijöinä ovat mm. kirjailija Sanna Lönnfors ja dokumentaristi, sotakamreeri Raimo Salo. Lönnfors alustaa Bertel Mårtenssonista, joka sai ainoana jääkärinä lentäjän koulutuksen. Raimo Salo esittelee elokuvahankettaan, jonka puitteissa hän on haastattelemassa jääkäreiden jälkeläisiä ja muita heille läheisiä ihmisiä, joilla on vielä arvokasta muistitietoa.

Seminaari paikka: Korttesjärven yhtenäiskoulun monitoimisali, Mannisentie 13, 62420 Korttesjärvi

Suomen jääkärimuseo on avoinna klo 10.00–12.30.

Osoite: Jääkärintie 80, 62420 Korttesjärvi

Järj. Kauhavan kaupunki, Jääkäripataljoona 27:n
Perinneyhdistys ry, Suomen jääkärimuseon ystävät ry

Kesäretki Sallaan 25.7.2026

Jääkäripataljoona 27:n Perinneyhdistyksen Lapin osasto ry ja Vapaussodan ja Itsenäisyyden Lapin perinneyhdistys (VILPY RY) järjestävät sotahistoriaamme liittyvän retken Sallan rintamalle painottuen ruotsalaisten vapaaehtoisten toimintaan vuonna 1940.

Retkellä tutustutaan taistelupaikkoihin Kemijärven ja Sallan välillä. Matkalla kerrotaan ruotsalaisten vapaaehtoisjoukkojen taustoista ja taisteluista päätyen ruotsalaiskomppanian vastahyökkäykseen Termusaavalla Sallan pohjoispuolella.

Matkan lopuksi tutustutaan Sallan sota- ja jälleenrakennusajan museoon, jossa mahdollisuus myös ostoksiin.

OPPAANA MATKALLA toimii tietokirjailija, sotahistorioitsija ja erityisesti Sallan alueen taisteluihin perehtynyt prikaatikenraali (evp) Pentti Airio.

MATKALLE LÄHDETÄÄN Rovaniemen linja-autoasemalta 25.7. klo 8.15. Kokoontuminen asemalla klo 8.00. Matkalta voi tulla kyytiin Someroharjun Sotilaskodilta n. klo 8.30 ja Rovaniemen lentoasemalta noin klo 8.40 sekä Kemijärven linja-autoasemalta noin klo 10.

MATKAN OMAVASTUUOSUUS on 30 euroa/henkilö, joka maksetaan JP27:n Lapin osaston tilille 1.7. mennessä. Maksu toimii sitovana ilmoittautumisena. Maksuun sisältyy matkat isolla bussilla, maastokahvit ja museolippu Sallassa. Bussissa on wc. Lounasmahdollisuus järjestetään omakustanteisena sopivassa paikassa.

MAKSU: JÄÄKÄRIPATALJOONA 27:N PERINNEYHDISTYKSEN LAPIN OSASTO RY
tilinumero: FI 54 5741 4020 1620 90, maksun viestikodiksi: "Retki Oma Nimi".

Matkalle voivat osallistua kaikki Lapin alueen sotahistoriasta kiinnostuneet puolisoineen tai kavereineen. Merkitse vain kaikkien maksamiesi osallistujien nimet tilinsiirron viestikenttään.

Bussiin mahtuu 57 henkeä – paikat täytetään ilmoittautumisjärjestyksessä.

Varustaudu matkalle sään mukaisin retkiasustein ja vesipullolla.

Paluu Rovaniemelle noin klo 17–18. Aikataulu on joustava.

Tervetuloa mielenkiintoiselle sotahistorialliselle retkelle!

Puheenjohtajat

Markku Aherto

Pasi Ruokanen

JP27:n PY Lapin osasto ry

VILPY ry

Lisätietoja markku.aherto@gmail.com tai 0400 823 520

Kesäretki Panssariprikaatiin 22.8.2026

Helsinki-Uusimaa järjestää kaikille jääkäriperinteen ystäville kevätretken Panssariprikaatiin ja -museoon lauantaina 22. elokuuta.

Tapahtuman ohjelma julkaistaan jp27.fi kotisivulla ja Facebookissa, kun yksityiskohdat ovat tarkentuneet.

Arvioitu hintataso sisältäen bussikuljetuksen Helsingistä on noin 60 eur/hlö.

Merkitse jo kalenteriisi.

Tiedustelut hki-uusimaa@jp27.fi.

Etulinjassa. Suomen turvallisuus epäjärjestyksen maailmassa

Uhkakuvat-ennustukset ja niihin vastaaminen

Mika Aaltola & Henri Vanhanen

222 sivua. Otava 2026

Arvoituksen: mitähän Vladimir Putin Venäjä seuraavaksi tekee – tilalle

on tullut uusi vielä vaikeampi: mitähän Donald Trump herättyään keksii? Ketkä ovat päässeet viimeksi mainituille esittelemään uusia, tuoreita käänteentekeviä ehdotuksiaan? Kahden suomalaisen ulkopoliittikan asiantuntijan pikakirja ei sukella edellä mainittujen herrojen pääkoppaan, vaan katselee maailmaa hallitsevien valtioiden kautta. Kiina askartelee kärsivällisesti omalla tahollaan, eikä tee itsestään sen suurempaa numeroa.

Huoli on yleismaailmallinen. Sekä Mika Aaltoila että Henri Vanhanen surevat sitä, ettei lupauksilla ja sopimuksille ole enää kovinkaan suurta merkitystä. Suomen kaltaisen rajavaltion on kyettävä ensin pitämään itsensä sisäisesti sovussa ja yhtenäisenä. Sen lisäksi maalla täytyy olla kyky ja aito halu vuoropuheluun jopa uhkana

olevien valtioiden – tyrannivaltakuntienkin – kanssa.

”Etulinjassa” ei ole keskustelukirja. Se koostuu kumpaisenkin kirjoittajan noin sadan sivun mittaisista osasista. Kun Henri Vanhanen otsikoi yhden lukunsa ”Ei enää yksin – Suomen puolustuksen uusi aikakausi”, lukijan valtaa epätietoisuus. Uusi aikakausi – kyllä – mutta ovatko kumppanimme Pohjoismaissa, eripuraisessa Natossa, pirstoutuvassa EU:ssa luotettavia? Syynä takeettomalta vaikuttava, oikutteleva USA – mitä se keksii seuraavaksi? Ota siitä selvää. Muinoin vanhaa maailmaa vakautettiin sopimuksin, nyt tuleva nähdään yllätysuutisista. Aaltoila sekä Vanhanenkin ovat ymmällään.

Markku Jokipii

Suomalaisten erikoisjoukkojen kiinnostava kehityskaari

Erikoisjoukot

Päämajan kaukopartioista erikoisjääkäreihin

Mikko Porvali – Vesapekka Larkkonen

384 sivua. Atena 2025

Uutta tietoa tarjoava ja hajatietoja loogiseksi kokonaisuudeksi tiivistävä

kirja selostaa Suomen nykyisten erikoisjoukkojen synnyn ja toiminnan. Jäykässä organisaatiossa uusia visioita esittävät innovoijat joutuivat taistelemaan melkoista kitkaa vastaan.

2000-luvun Afganistan oli kuuma opin sauna erikoisjoukkosotilaille. Omilta tappioiltakaan välttytty, mutta nyt meillä on sotakokemusta omaava joukko ensi kertaa sitten toisen maailmansodan. Samalla tehtiin suomalaista erikoisjoukko-osaamista kansainvälisesti tunnetuksi.

Menestyksellä NATO-evaluointikin läpäistiin jo kauan ennen kuin puolustusliittoon liittymisestä uskallettiin todella edes haaveilla. Nykyajan erikoisjoukkojen synnyn takana on monia kiinnostavia nimiä kuten silloinen everstiluutnantti Janne Jaakkola, joka nykyisin palvelee Puolustusvoii-

main komentajana. Saarnaan taas henkilöhakemiston puuttumisesta, koska sivuilla vilisee kiinnostavia nimiä. Runsaas kuvitus on oiva lisä painavaan asiasisältöön.

Toinen maailmansota käydään läpi tiiviisti ja hyvä niin, koska ErP4:stä ja kaukopartio toiminnasta on kirjoitettu paljon. Tilaa saa oikeutetusti kylmä sota sekä erittäin kiinnostava kulu- van vuosituhaten kehitys. Marttisen miesten vaiheet USA:ssa menevät hukan ohi sektorin, vaikka erikoisjoukkosotilaita nämä entiset kaukopartiomiehet totisesti olivat. Uudessa kotimaassaan he eivät toimineet Suomen lipun alla yhtenäisenä joukkona.

Seppo Simola

Droonitieto lisää tuskaa

Koneiden sota Droonien läpimurto ja vallankumous

Jyrki Kosola

326 sivua. Docendo 2026

Venäjän valloitusota on muuttanut keinoja tuhota vastustaja. Niiden

käyttö on lisännyt mahdollisuuksia hävittää siviilejä, mutta antanut myös toiselle osapuolelle soveltaa samoja keinoja. Kaikki kärsivät. Jyrki Kosola on tekniikan ja sotatieteiden tohtori, entinen sotilasyli-insinööri, insinöörieversti (evp), toimi sodankäynnin ja sotateknologian tutkijana yli kolme vuosikymmentä, viimeisimmän Puolustusvoimien tutkimusjohtajana.

Kirjallaan hän on noussut kylmän totuudenpuhujien joukkoon, joka johtaa ajattelutapamme ja toimintamme uudelleen harkintaan. Hän on ollut edellä aikaansa, kun kirjoitti jo 2003 drooneista, vaanivista aseista ja perinteisten asejärjestelmien kohtalosta.

Robottiteknologian kehitys on yllättänyt ja toimii tulevaisuutta synkentävänä ennusteena. Ilmasta käsin toimivat uudet tuhoaseet ovat käynnistäneet jo jälkiviisaiden parven: oliko tuorein

hävittäjätilauksemme sittenkään viisas.

Kosolan kirja panee muistelemaan kunnioituksella toista suorapuhujaa – tiedustelueversti Martti J. Karin testamenttia, Laura Halmisen hänestä tekemää kirjaa ”Käsi kirjoitukset eivät pala”. Sekä Kosola että Kari varoittavat terävin sanoin ja tiedoin julman, arvaamattoman itänaapurimme kehittämistään vihasta ja sotatekniikan keksinnöistä. Drooneista Suomikin on saanut tuta aivan viime aikoina – onneksi ilman vahinkoja. Kosolan kirja ei salli hyväuskoisille valoisaa sarastusta: epävarmuus ja riskit vain kasvavat. Sodankäynnistä tulee yhä tuhoisampaa ja etäänpää ohjattua.

Markku Jokipii

Osastojen yhteyshenkilöt

Osasto (vast.)	Nimi	Puhelinnumero	Sähköposti
Rekisteröidyt Osastot			
Etelä-Pohjanmaa	Juhani Passi	050 322 3469	etela-pohjanmaa@jp27.fi
Helsinki-Uusimaa	Pekka Sillanpää	040 749 0666	hki-uusimaa@jp27.fi
Kanta-Häme	Pertti Kiviniemi	0400 846 956	kanta-hame@jp27.fi
Keski-Suomi	Hannu Mäkisalo	050 3137718	keski-suomi@jp27.fi
Kuopio	Seppo Räihä	040 591 4611	kuopio@jp27.fi
Lappi	Markku Aherto	0400 823 520	lappi@jp27.fi
Länsi-Pohja	Risto Esko	040 501 4131	lansi-pohja@jp27.fi
Pirkanmaa	Timo Tulosmaa	040 744 0565	pirkanmaa@jp27.fi
Pohjois-Pohjanmaa ja Kainuu	Mauno Ainasoja	040 8457174	pohjoipohjanmaa@jp27.fi
Satakunta	Hannu Kyrövaara	040 732 5360	satakunta@jp27.fi
Vaasa	Latvala Raimo	050 358 0274	vaasa@jp27.fi
Varsinais-Suomi	Kyösti Vuontela	0500 910 402	varsinais-suomi@jp27.fi
Alueet			
Etelä-Karjala	Jorma K.O. Ignatius	040 503 6499	etela-karjala@jp27.fi
Kymenlaakso	Paavo Mikkonen	044 550 9375	kymenlaakso@jp27.fi

JÄSENPALVELUN MYYTÄVÄT TUOTTEET

	Hinta eur.		Hinta eur.
Onnittelu- ja suruadressit		Hopeiset 27-kalvosinnapit	160
Ilman tekstiä	10	Hopeinen 27-riipus ketjulla	160
Kirjoitettuna ja toimitettuna	15	Hopeinen 27-rintakoru	160
Kortit		Hopeinen 27-rannekoru	130
Jääkärilippu -kortti (neliö)	1	JP27 100 juhلامerkki	27
Jääkärimerkki -kortti (neliö)	1	Hohenlockstedt juhlamitali	20
Suomen jääkärit – Finlands Jägare -kortti	1	Kirjat	
Jääkärien tulo Vaasaan Arcturuksella -kortti	1	Suomen jääkärit – Itsenäisyytemme karkijoukko	50
Jääkärilippu 2-osainen ja kuori	2,50	Jääkäreiden elämäntyö -Itsenäisyyden puolesta (suomi, ruotsi, saksa, englantia ja latvia)	10
Onnittelukortti jääkärimerkillä ja kuori	2,50	Muut	
Postikorttisarja (5 kpl)	5	Jääkäreiden testamentti, kehystetty (suomi, ruotsi)	22
Merkit, mitalit ja korut		Jääkäreiden testamentti, ei kehystä (suomi, ruotsi)	8
Jääkäripienoismerkki, neula (erill. hakemuksella)	110	Jääkärimuki	10
Jääkäripienoismerkki, riipus (erill. hakemuksella)	110	Puukko, käyttö	80
Perinneyhdistyksen jäsenmerkki	15	Puukko, lahja	150
Verestänne versoi vapaus- mitali	10	Jääkärihautamerkki	90
Fallna för friheten- mitali	10	Jääkäripienoispatsas (erillisellä hakemuksella)	300
		Kirjeensulkija -merkki	2,50

Tilaukset Jääkärikansliasta: Döbelninkatu 2, 00260 HELSINKI • Puh. 050 377 8845 • sähköposti: kanslia@jp27.fi
Toimitamme tuotteet kerran viikossa. Hintoihin lisätään postikulut. Tuotteet voi myös noutaa Jääkärikansliasta.

PAROLE

Päätoimittaja – Chefredaktör

Mikko Ilkko
parole.lehti@outlook.com
Taitto Kirsi Rasinen

Perinneyhdistyksen kotisivut: www.jp27.fi

Facebook: www.facebook.com/jaakaripataljoona27

Instagram: www.instagram.com/jp27.fi

Lehti ilmestyy 4 numeroa vuodessa: maalisk., kesä-, syys- ja joulukuun alussa.
Hinta 20 €/vsk
4 numerin i året, 20 €/årg

Verkkoviestintävastaava Juuso Siltanen, juusosiltanen@outlook.com

JÄÄKÄRISÄÄTIÖ – JÄGARSTIFTELSEN

Puheenjohtaja – Ordförande

Laatikainen Pertti

Varapuheenjohtaja – Viceordf

Jordan Kari

Asiamies – Ombudsman

Eklin Jukka

Jäsenet – Medlemmar

Berg Marjatta

Elomaa Juhani

Hakkarainen Arno

Häyry Tomas

Jaakkola Janne

Kesseli Pasi

Tavalla Arvi

Välimäki Pasi

JP27:N PERINNEYHDISTYS ry FÖRENINGEN JB27:S TRADITIONER RF

Hallitus – Styrelse

Puheenjohtaja – Ordförande

Valtonen Vesa, PY

Varapuheenjohtaja – Viceordf

Hakola Terhi, E-P

Jäsenet – Medlemmar

Ainasoja Mauno, P-P ja KAI

Kyrövaara Hannu, SAT

Latvala Raimo, VAA

Lerkki Seppo, V-S

Mattila Marita, E-P

Miettinen Helena, HKI-UUS

Rintanen Sami, PIRK

Sillanpää Pekka, HKI-UUS

KANSLIA: avoinna tiistaina ja keskiviikkona 9.00–15.00, muutoin sopimuksen mukaan. Toiminnanjohtajan Marko Maaluodon tavoittaa kanslian numerosta 050 377 8845 ja sähköpostitse kanslia@jp27.fi

Kansliet: öppet på tisdag och torsdag 9–15, andra tider enligt överenskommelse. Verksamhetsledare Marko Maaluoto är anträffbar på kansliet på nummer 050 377 8845 och per epost kanslia@jp27.fi

Jääkärikanslia on kesälomalla 22.6.–19.7.2026.

Erik Jernströmin muotokuva koristaa Suojeluskuntalon kokoushuoneen seinää. Jernströmin kirjasta kerrotaan sivuilla. Muotokuvan on maalannut Hugo Backmansson vuonna 1934. Jos olet säilyttänyt Parolen numerot, löydät niistä runsaasti tietoa Jernströmin muistelmista Jääkäripataljoona 27 ja Suomen vapaustaistelu. Kirjan esitteli kunniapuheenjohtaja Asko Kilpinen Parolen numerossa 2/2020. Lisää sisältöä löytyy Parolen numerosta 4/2022, missä oli Timo Jernströmin Korttesjärven Jääkäriseminaarissa pitämä esitelmä.

